

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๑๔/๒๕๕๕

เรื่อง การปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชีมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยบัญชีและกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชียังต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้ เพื่อเป็นการบรรเทาภาระและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาใช้ครั้งแรก สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี ในการประชุมครั้งที่ ๒๓ (๒/๒๕๕๕) เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ จึงออกประกาศ สำหรับใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะเพิ่มเติมจากข้อกำหนดในบทที่ ๒๒ ย่อหน้า ๓๔๑ ดังต่อไปนี้

๑) บทที่ ๙ เงินลงทุน

ในการวัดมูลค่าของเงินลงทุนในบริษัทย่อย บริษัทร่วมและกิจการร่วมค้ากิจการต้องวัดมูลค่าเงินลงทุนดังกล่าวตามวิธีราคาทุน ซึ่งราคาทุนตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ หมายถึง มูลค่ายุติธรรมของสิ่งตอบแทนที่ให้ไปเพื่อได้มาซึ่งเงินลงทุนนั้นรวมทั้งค่าใช้จ่ายในการทำรายการ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่กิจการวัดเงินลงทุนดังกล่าวก่อนวันที่มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมีผลบังคับใช้ด้วยวิธีราคาทุนตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๗ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) ซึ่งมาตรฐานดังกล่าวได้มีการให้คำนิยามวิธีราคาทุน หมายถึง วิธีการบัญชีสำหรับเงินลงทุนซึ่งรับรู้รายการด้วยราคาทุนโดยผู้ลงทุนจะรับรู้รายได้จากเงินลงทุนเมื่อผู้ลงทุนได้รับการปันส่วนรายได้จากกำไรสะสมของกิจการที่ถูกลงทุนหลังจากวันที่ได้ลงทุนในกิจการนั้น ทั้งนี้ การปันส่วนรายได้ที่ได้รับในส่วนที่เกินกว่ากำไรดังกล่าวให้ถือว่าเป็นการคืนเงินลงทุนซึ่งจะรับรู้รายการโดยการลดราคาทุนของเงินลงทุนนั้น

ทั้งนี้ ราคาทุนภายใต้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๒๗ (ปรับปรุง ๒๕๕๐) จึงอาจมีความแตกต่างจากราคาทุนภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

ดังนั้น การปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง ให้กิจการนำราคาทุนเดิมที่แสดงอยู่ในงบการเงินปีก่อนก่อนที่มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะจะมีผลบังคับใช้มาเป็นราคาทุนใหม่ โดยไม่ต้องปรับย้อนหลังเพื่อหาราคาทุนของเงินลงทุนตามหลักเกณฑ์ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

๒) บทที่ ๑๐ ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์
ในการคิดค่าเสื่อมราคาสำหรับส่วนประกอบที่มีนัยสำคัญ ให้กิจการสามารถเลือกปฏิบัติได้
ดังต่อไปนี้

๒.๑) ปรับงบการเงินย้อนหลัง

๒.๒) เปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปสำหรับการแยกส่วนประกอบที่มีนัยสำคัญของสินทรัพย์
ที่มีมูลค่าตามบัญชีคงเหลืออยู่ ณ วันต้นงวดของรอบระยะเวลารายงานแรกที่น่ามาตรฐานการรายงาน
ทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาใช้

๒.๓) ให้กิจการคิดค่าเสื่อมราคาแยกตามส่วนประกอบที่มีนัยสำคัญเฉพาะที่ดิน อาคาร
และอุปกรณ์ที่ได้มาตั้งแต่ต้นงวดของรอบระยะเวลารายงานแรกที่น่ามาตรฐานการรายงานทางการเงิน
สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาใช้ โดยไม่ต้องแยกส่วนประกอบของสินทรัพย์ที่มีอยู่ก่อนนำ
มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาบังคับใช้ อย่างไรก็ตาม
ในเวลาต่อมาหากกิจการทำการเปลี่ยนแทนส่วนประกอบและรับรู้รายการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของมูลค่า
ตามบัญชีของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ กิจการจะต้องตัดมูลค่าตามบัญชีของชิ้นส่วนที่ถูกเปลี่ยนแทน
ตามหลักการที่กำหนดไว้ในบทที่ ๑๐ ย่อหน้าที่ ๑๕๐-๑๕๒ ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

๓) บทที่ ๑๖ ประมาณการหนี้สินและหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น - ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์

ในการประมาณการหนี้สินสำหรับรายจ่ายในการรื้อ การขนย้าย และการบูรณะสถานที่ตั้ง
ของสินทรัพย์ กิจการสามารถเลือกปฏิบัติได้ดังนี้

๓.๑) ปรับงบการเงินย้อนหลัง

๓.๒) ให้กิจการใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปและให้คิดค่าเสื่อมราคาของที่ดิน อาคารและ
อุปกรณ์นั้นตามอายุการให้ประโยชน์ที่เหลืออยู่ และให้กิจการเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวในหมายเหตุ
ประกอบงบการเงิน

๔) บทที่ ๑๑ สินทรัพย์ไม่มีตัวตน

ความในบทที่ ๑๑ ย่อหน้า ๑๘๘ ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการ
ที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะกำหนดให้กิจการตัดจำหน่ายสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่อายุการให้ประโยชน์ไม่ทราบ
แน่นอนให้กิจการกำหนดอายุการให้ประโยชน์เท่ากับ ๑๐ ปี การปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงของ
ข้อกำหนดดังกล่าวให้กิจการใช้มูลค่าคงเหลือของสินทรัพย์ไม่มีตัวตนดังกล่าว ณ วันต้นงวดของรอบระยะเวลา
รายงานแรกที่น่ามาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาใช้มาตัดจำหน่ายเป็นระยะเวลา ๑๐ ปี
กิจการไม่สามารถเลือกใช้วิธีปรับย้อนหลังได้

๕) บทที่ ๑๖ ประมาณการหนี้สินและหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น - ผลประโยชน์ของพนักงาน

ความในบทที่ ๑๖ ย่อหน้า ๓๑๒ ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการ
ที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะกำหนดให้กิจการรับรู้ผลประโยชน์ของพนักงานที่เป็นตามหลักการรับรู้รายการ

ในย่อหน้าที่ ๓๐๔ ด้วยจำนวนประมาณการที่ดีที่สุดของรายจ่ายที่ต้องนำไปจ่ายชำระภาระผูกพัน ในปัจจุบัน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน เมื่อนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการ ที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาใช้ครั้งแรก กิจการสามารถประมาณการหนี้สินผลประโยชน์ของพนักงาน หลังออกจากงานโดยเลือกรับรู้ต้นทุนบริการในอดีตในกรณีที่หนี้สินในช่วงการเปลี่ยนแปลงมากกว่าหนี้สิน ที่จะรับรู้ ณ วันเดียวกันตามนโยบายการบัญชีเดิมของกิจการโดยใช้วิธีการตามข้อใดข้อหนึ่งดังนี้

๕.๑) รับรู้ต้นทุนบริการที่ยังไม่รับรู้ก่อนการประกาศใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะโดยใช้วิธีปรับย้อนหลัง ตามย่อหน้าที่ ๓๙๑ ที่กำหนดไว้ใน มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

๕.๒) รับรู้ต้นทุนบริการที่ยังไม่รับรู้ก่อนการประกาศใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะโดยใช้วิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป

๕.๓) รับรู้ต้นทุนบริการที่ยังไม่รับรู้ก่อนการประกาศใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะเป็นค่าใช้จ่ายตามวิธีเส้นตรงภายในระยะเวลา ๕ ปี นับจาก วันที่นำมาตราฐานการบัญชีนี้นมาใช้

๕.๔) รับรู้ต้นทุนบริการที่ยังไม่รับรู้ก่อนการประกาศใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะโดยปรับกับกำไรสะสม ณ วันต้นงวด

ถ้าหนี้สินในช่วงการเปลี่ยนแปลงน้อยกว่าหนี้สินที่จะรับรู้ ณ วันเดียวกันตามนโยบายการบัญชี เดิมของกิจการ กิจการต้องรับรู้การลดลงนั้นทันทีตามบทที่ ๕ ย่อหน้าที่ ๖๒ ของมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

ประกาศฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลารายงานที่เริ่มในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๕

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕

พิชัย ชุณหวิชัย

นายกสภาวิชาชีพบัญชี